

บทที่ ๑๓ ไม่มีที่สิ้นสุด

ผู้คนส่วนใหญ่ที่รู้ว่าฉันปฏิบัติธรรม มักจะอยากรู้ว่าด้วยหน้าที่การงานและวัยอย่างฉันนี้ อะไรเป็นแรงบันดาลใจให้มาในเส้นทางสายธรรมะนี้ได้อย่างต่อเนื่อง

ส่วนหนึ่งเป็นเพราะธรรมะทำให้ชีวิตในแต่ละวันของฉันมีความสุขมากขึ้น เกิดประโยชน์มากขึ้น แต่ก่อนเคยทำแต่ประโยชน์ทางกาย เดี่ยวนี้ทำประโยชน์ทางกายแต่ได้ประโยชน์ทางใจ ควบคู่กันไปด้วย ได้ความเพลิดเพลินในการคิดพิจารณาหาหลักฐานสอนใจเหมือนได้ของเล่นใหม่ และด้วยความที่ฉันเชื่อว่าการตายไม่ใช่จุดสิ้นสุดของเรา แม้ร่างกายเราจะหมดสภาพแต่จิตของเรา ยังคงเดินทางต่อไป ที่ผ่านมาระลอกเกิดไม่ได้ก็จริง แต่เลือกที่จะเป็นในอนาคตได้ เราต้องเป็นคนมองการณ์ไกล ให้ไกลกว่าที่เคยมอง ไม่ใช่แค่วางแผนสำหรับในช่วงชีวิตนี้เท่านั้น แต่ว่าเราจะเรียนอะไร ทำอาชีพอะไร แต่งงานเมื่อไหร่ มีลูกกี่คน มีบ้านหลังใหญ่แค่ไหน มีรถกี่คัน นี่ถือว่าเป็นแค่แผนระยะสั้น ต้องมองกันถึงชาติหน้าและชาติต่อไปเลยทีเดียว เมื่อฉันเห็นอย่างนี้ จึงได้วางแผนของชีวิตให้กับตัวเองและลงมือทำตามแผนที่วางไว้นั้นทันที เพราะรู้ว่าชีวิตเป็นเรื่องเสียดๆ ถ้าประมาท ฉันก็ต้องรับผลของการกระทำแต่ผู้เดียว แล้วจะให้ฉันรื้ออยู่ได้อย่างไรกัน อะไรเป็นกรรมชั่วก็ไม่ทำ อะไรที่สะสมในชาติที่แล้วสามารถนำติดตัวไปใช้ต่อในชาติหน้าได้ก็จะรีบทำ การฝึกให้ใจเห็นความจริงนี้แหละ ที่จะทำให้ฉันเป็นคนรวบรวบ คือรวบด้วยอริยทรัพย์ รวบบุญรวบกุศล โดยเฉพาะกุศลคือความฉลาดของใจ)จิต (ที่เราฝึกสังเกตสิ่งรอบตัวให้เห็นจริงตามความเป็นจริงในสังขารนั้นก็เพื่อให้ใจได้รับรู้ความจริงให้ใจมีความฉลาด รู้เท่าทันไม่หลงกับสิ่งที่ไม่เที่ยงเป็นทุกข์และไม่มีตัวตนให้ยึด ซึ่งกุศลนี้เองที่จะติดตัวไปทุกภพทุกชาติ ถ้ายังไปไม่ถึงจุดหมายปลายทาง

นี่คือที่มาของความเพียรในการปฏิบัติของฉัน นอกจากนี้ยังมีเรื่องราวที่ฉันใช้เป็นแรงจูงใจได้เป็นอย่างดี...จะเล่าให้ฟังเดี๋ยวนี้ละค่ะ....

ถึงแม้ฉันจะเรียนมาจนจบปริญญาโทก็ตาม ฉันก็รู้ตัวว่าฉันไม่ชอบเรียนหนังสือเอาเลย แต่เพราะเห็นประโยชน์ จึงอดทนตั้งหน้าตั้งตาเรียนจนจบมาได้ ตั้งแต่เลิกจนโตกว่าก่อนชีวิตที่เราเสียเวลาไปกับการเรียนที่ไม่มีที่สิ้นสุด จบชั้นหนึ่งก็ต้องไปเริ่มใหม่ในชั้นที่สูงขึ้นไป จบโรงเรียนก็ต้องไปต่อมหาวิทยาลัย จบปริญญาตรี ก็ต้องไปต่อปริญญาโท ปริญญาเอก และมากกว่านั้นก็ยังมิแถมเมื่อเข้าทำงานความรู้ที่เรียนมาก็ยังไม่เพียงพอ ยังต้องมาศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับงานที่ทำเพิ่มเติมอีก บางครั้งการเรียนก็มาในรูปของหนังสือแนะนำการใช้งานเครื่องใช้ในบ้าน เครื่องใช้ไฟฟ้า และอีกมากมาย หาที่สิ้นสุดของการเรียนไม่ได้ ในขณะเดียวกัน เมื่อวิวัฒนาการทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีการพัฒนามากขึ้น ก็พบว่าสิ่งที่เรียนกันมาในอดีต ที่เคยเข้าใจว่าเป็นความจริง เป็นสิ่งที่เชื่อถือได้ กลับถูกเปิดเผยว่าไม่เป็นความจริงอีกต่อไป และมีทฤษฎีใหม่ๆ มาแทนที่ แล้วความรู้ที่เรียนในปัจจุบันที่เรียนกันอยู่นี้อะไร จะมีความจริงอยู่มากน้อยเพียงใดไม่มี ...

ไม่ใช่เฉพาะเรื่องเรียนที่ไม่มีที่สิ้นสุด ฉันพบว่าความไม่สิ้นสุดซ่อนอยู่ในทุกอย่างที่ฉันทำในแต่ละวัน เช่นการเดินทาง ฉันเป็นคนชอบเที่ยว ฉันพบว่าทุกครั้งทีไปเที่ยว เมื่อถึงจุดหมายหนึ่ง เราคิดว่าการเดินทางนั้นจบลงแล้ว แต่จริงๆ แล้วไม่เลย เมื่อถึงจุดหมายเราก็อยู่ที่นั่นชั่วคราว แล้วเราก็ออกเดินทางอีกเพื่อไปจุดหมายต่อไปตามแผนที่วางไว้ เมื่อถึงจุดหมายสุดท้ายก็ต้องกลับบ้าน เมื่อถึงบ้าน เช้าวันรุ่งขึ้นเราก็ต้องออกเดินทางไปทำงาน เมื่อถึงที่ทำงาน เราก็ทำงานสักพักหนึ่ง แล้วก็กลับบ้าน จากบ้านอาจไปร้านขายของ จากร้านขายของไปร้านอาหาร จากร้านอาหารก็กลับบ้าน ในวันรุ่งขึ้น ก็ออกจากบ้านไปทำงาน เป็นอย่างนี้วนไปวนมา เป็นการเดินทางที่ไม่รู้จบ

การทำงานของเรแต่ละวัน เรามักอยากจะทำงานให้เสร็จ แต่เสร็จจากงานหนึ่ง ก็ต้องเริ่มต้นทำงานชิ้นใหม่อยู่ดี

ทำงานได้เงินมา นำไปซื้ออาหาร เสื้อผ้า จ่ายค่าที่อยู่อาศัย ใช้จ่ายเรื่อยๆ ทำงานไปเรื่อยๆ สิ้นเดือนได้เงินเดือน ได้เงินมาใช้จ่ายไป วนเวียนอยู่อย่างนี้

การทำงานบ้านก็เช่นกัน กวาดบ้าน ถูบ้าน ซักผ้า เป็นงานอมตะนิรันดร์กาล ไม่มีวันเสร็จ ทำสะอาดวันนี้ พรุ่งนี้สกปรก ก็ต้องทำอีก

การกินข้าว หิวเราก็กินข้าว กินจนอิ่ม สักพักก็หิวอีกแล้ว เราก็ต้องกินอีก ในเรื่องการกินยังประกอบด้วยกิจกรรมที่ข้าวกินอื่นๆกว่าจะได้กินแต่ละที ทั้งการซื้อกับข้าว ประุงอาหาร ล้างจาน วนไปวนมาไม่รู้จบ

การหาความสุขสนุกสนาน ดูหนัง ฟังเพลง เฮฮากับเพื่อน ก็ต้องทำซ้ำๆอยู่อย่างนั้น ความสุขแบบนี้ ทำแล้วก็หมดไปไม่ต่างจากเงิน

ดูซิคะ ไม่มีอะไรที่ทำแล้วจบเลยสักอย่าง ต้องทำซ้ำแล้วซ้ำเล่า ฉันยังเห็นว่าไม่ว่าจะเรียนมากแค่ไหน ทำงานหาเงินมากแค่ไหน หรือดูแลร่างกายดีมากแค่ไหน สุดท้ายตายไปก็ต้องคืนโลกทั้งหมด เอาอะไรไปไม่ได้เลย เมื่อจะมาในโลกครั้งต่อไปก็ต้องเริ่มใหม่อีกอยู่ดี ไม่มีเด็กที่เกิดมาคนไหนไม่ต้องมาทำอะไรพวกนี้ ไม่มีใครอ่านออก เขียนได้ คิดเลขเป็นตั้งแต่เกิด แม้แต่พุดยังต้องมาเรียนใหม่เลย ทำให้เห็นว่าถึงแม้สิ่งที่เราทำอยู่ทุกวันนี้ดูเป็นเรื่องธรรมดาที่จริง แต่สำหรับคนใจเกียจอย่างฉันเห็นว่า ถ้ามีทางเลือกฉันขอทำอะไรที่ลงทุนลงแรงครั้งเดียวแล้วจบดีกว่า

ด้วยความที่เป็นชาวพุทธโดยกำเนิดทำให้ได้ฟังมาแต่เล็กๆว่า ที่สิ้นสุดนะมีอยู่ คือพระนิพพาน แต่เคยคิดว่าเป็นเรื่องที่เกินกำลังความสามารถจึงไม่ได้สนใจปล่อยเวลาให้ล่วงเลยมา ถึงวันนี้ได้สัมผัส ได้เข้าใจด้วยตัวเอง ทำให้รู้ความจริงว่า การปฏิบัตินั้นไม่ใช่เรื่องยากอย่างที่คิด มีความเป็นไปได้ ถ้ามีการวางแผนและลงมือปฏิบัติตามอย่างจริงจัง ฉันจึงตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่าจะใช้เวลาที่เหลือศึกษาระยะ คือศึกษาหาความจริงสอนใจนั้นแหละ ไม่ว่าจะถึงปลายทางเมื่อไหร่ ไม่สำคัญ รู้แต่ว่าต้องเริ่มออกเดิน และสักวันก็คงจะถึงจุดหมายปลายทาง ตามที่พระพุทธองค์ทรงชี้ทางไว้อย่างชัดเจนแล้วแน่นอน